

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global
Indexing | Google Scholar Impact Factor | Multidisciplinary
Issue DOI: <https://doi.org/10.63300/tm07042026>

Literary Techniques in the Poems of Palanibharathi

D. Rajan^{1*}, Dr. A. Syed Zakir Hasan²,

¹Ph.D. Research Scholar (Part-time), Department of Tamil Studies, Jamal Mohamed College (Autonomous), (Affiliated with Bharathidasan University), Tiruchirappalli – 20.

²Research Guide & Associate Professor, Department of Tamil Studies, Jamal Mohamed College (Autonomous), (Affiliated with Bharathidasan University), Tiruchirappalli – 20.

Email: umaponkathir@gmail.com.

*Correspondence: arthinirajan@gmail.com,

Article Info

Received on 21-Mar-2026, Revised on 27-Mar-2026, Accepted on 27-Mar-2026, Published on 01-April-2026

ABSTRACT

Language is the tool used by humans to exchange ideas and thoughts with others. For this purpose, the mother tongue is the most effective. Among all the languages of the world, Tamil possesses unique natural phonetics and exceptional script. It is a language that emerged first, flourished, and attained classical excellence; hence, our Tamil language became a "Classical Language" (Semmozhi).

The thought that a nation's progress depends on the progress of its language blossomed among scholars. Many poets emerged and worked tirelessly for the advancement of the language. Bharathi was the first poet to foster nationalism and Tamil sentiment in Tamil literature. Many followed in his footsteps to compose poetry. Among them, poet Palanibharathi stands out, creating works with Tamil sentiment. The objective of this article is to bring to light the new perspectives Palanibharathi has created by employing literary techniques with modern emotions and fervor throughout his poems.

KEYWORDS: Language, communication, mother tongue, Tamil, phonetics, script, classical language, Semmozhi, national progress

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

பழநிபாரதியின் கவிதைகளில் இலக்கிய உத்திகள்

¹த. ராஜன், முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்), தமிழாய்வுத் துறை, ஜமால் முகம்மது கல்லூரி (தன்னாட்சி), (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவுப் பெற்றது) திருச்சிராப்பள்ளி – 20.

²முனைவர் அ. சையத் ஜாகீர் ஹசன், நெறியாளர், இணைப் பேராசிரியர், தமிழாய்வுத் துறை, ஜமால் முகம்மது கல்லூரி (தன்னாட்சி), (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவுப் பெற்றது) திருச்சிராப்பள்ளி – 20.

முன்னுரை

மனிதன் தன் கருத்துக்களையும், எண்ணங்களையும் மற்றவர்களிடத்தில் பரிமாறிக்கொள்ள பயன்படுத்தும் கருவியே மொழியாகும். இதற்குத் தாய்மொழியே சிறந்தது. உலக மொழிகள் யாவற்றினும் இயற்கையான ஒலிக்கூறும், சிறப்பான எழுத்தும் தமிழுக்கே உண்டு. முதன் முதலில் தோன்றி வளர்ந்து செம்மை நலம் கொண்டது இதுவேயாகும். அதனால்தான் நம் தமிழ்மொழி செம்மொழியாயிற்று. நாடு முன்னேற்றம் பெற வேண்டுமானால், மொழியின் முன்னேற்றமும் வேண்டுமென்ற சிந்தனை அறிஞர்களிடையே மலர்ந்தது. கவிஞர்கள் பலர் தோன்றி மொழியை முன்னேற்றப் பாடுபட்டனர். தமிழில் தேசியத்தையும், தமிழ் உணர்வினையும் வளர்த்த முதல் கவிஞர் பாரதியே ஆவார். இவரின் பாதச் சுவட்டைப் பின்பற்றிக் கவிதை பாடினோர் பலராவார்கள். அவர்களில் ஒருவராக இருந்து தமிழுணர்வுடன் பல இடங்களில் கவிஞர் பழநிபாரதி தன் கவிதைகளில் நவீன உணர்ச்சியுடனும், எழுச்சியுடனும் உத்திகளைப் பயன்படுத்தி படைத்துள்ள புதிய சிந்தனைகளை வெளிக்கொணர்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

தமிழின் சிறப்பு

தமிழ் என்னும் சொல்லுக்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி இனிமை, நீர்மை, அழகு என்று பல பொருள்களைத் தருகிறது. வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்ற மூன்றையும் குறிக்கும் வகையில் (த-வல்லினம், மி- மெல்லினம், ழ-இடையினம்) தமிழ் என்னும் சொல் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் இதனை,

“வடவேங்கடந் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து”¹

என்று தமிழ் மொழியையும், அது பேசப்பெறும் இடங்களையும் குறிக்கிறது.

தமிழ் மொழியானது பழமைக்குப் பழமையாய், புதுமைக்குப் புதுமையாய் காலம் பல கடந்தும் தன் சீரிளமைத் திறம் குன்றாமல் நின்று மிளிர்கிறது எனலாம். அதோடு பல்லாண்டு காலமாக முறையான ஒரு வரலாற்றைக் கொண்டிருப்பது தமிழேயாகும். தமிழ் மொழியின் பழமையைப் பற்றிக் கூறும்போது, சூரியன், நிலவு, விண், விண்மீன்கள், கடல் ஆகியவை தோன்றியபோது தமிழ் பிறந்தது என அதன் பழமையைக் குறிப்பிட முனைந்திருப்பதை,

“கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளோடு

முன்தோன்றிய மூத்த குடி”2

என்று கூறப்பெறுகிறது. உலகில் உள்ள பல மொழிகளுக்கு முன்பே தமிழ்மொழி தோன்றியிருக்க வேண்டும் என ஆராய்ச்சியாளர்கள் சான்றாதாரங்களின் துணையோடு முடிவுரைக்கின்றனர். மேலும், இதற்கு வலிமை சேர்க்கும் வகையில் மகாகவி பாரதியார் மொழிகளுள் மிகவும் தொன்மையானது தமிழே என்பதை,

“தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்து முணர்ந்திடு

சூழ்கலை வாணர்களும் - இவள்

என்று பிறந்தவ ளென்றுண ராத

இயல்பின ளாமெங்கள் தாய்.”3

எனத் தமிழ்மொழி என்று பிறந்தது என்று உணரமுடியாத இயல்பினைக் கெண்டதாகத் தம் கவிதையில் கூறியுள்ளார்.

தமிழ் என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள் இருப்பினும், ‘இனிமை’ என்பதே அதன் பெருமையை இயல்பாய் உணர்த்தும் சிறப்புப் பொருளாகும். தமிழை மதுரமான மொழியென தமிழ் விடுதலில் அதன் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார் என்பதை,

“இருந்தமிழே யுன்னா லிருந்தே னிமையோர்

விருந்தமிழ்த் மென்றாலும் வேண்டேன்”4

என்று தமிழ் மொழியை அமிழ்த்ததைவிட உயர்ந்ததாகப் படைத்துக் காட்டுகிறார்.

‘எமக்குத் தொழில் கவிதை, நாட்டுக்கு உழைத்தல், இமைப்பொழுதும் சோராதிருத்தல்’ எனப் பாடிய பாரதியின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றித் தமிழ் நாட்டின் பெருமையைப் பல பாடல்களில் பாடி மகிழ்கின்றார் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் என்பதை,

“சூழும் தென்கடல் ஆடும் குமரி

தொடரும் வடபால் அடல்சேர் வங்கம்

ஆழும் கடல்கள் கிழக்கு மேற்காம்

அறிவும் திறனும் செறிந்த நாடு.”5

எனத் தாய் நாடாம் தமிழ் நாட்டைத் தம் கவிதைகளில் புனைந்து பாடுவதைக் காணமுடிகிறது.

புதுக்கவிதைக்கு வரவேற்பு

தமிழில் புதுக்கவிதைக்கு நெற்றித் திலகமிட்டவர் மகாகவி பாரதியார் ஆவார். பாரதி விட்டுச் சென்ற வழித்தடங்களைத் தொடர்ந்து பயணம் செய்து கொண்டிருக்கும் கவிஞர்கள் எண்ணற்றோர் எனலாம். ஆனால், புதுக்கவிதைக்கென்று தனிப்பட்ட இலக்கணம் எதுவும் இல்லை என்றாலும், கவிஞர் மு. மேத்தா புதுக்கவிதையின் இலக்கணத்தைத் தம் கவிதை நூலில் அழகாகப் புலப்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதை,

“இலக்கணச் செங்கோல்
யாப்புச் சிம்மாசனம்
எதுகைப் பல்லக்கு
மோனைத் தேர்கள்
தனிமொழிச் சேனை
பண்டித பவனி
இவை எதுவும் இல்லாத
கருத்துக்கள்
தம்மைத் தாமே
ஆளக் கற்றுக் கொண்ட
புதிய மக்களாட்சி
முறையே
புதுக்கவிதை”⁶

என்பதிலிருந்து மரபுக் கவிதைக்கு உரிய இலக்கணமாகிய யாப்பு, எதுகை, மோனை என்ற கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்படாமல், மக்கள் தம்மைத்தாமே ஆளும் ஜனநாயகம் போன்று கருத்துக்கள் சுதந்திரமாக வெளிப்பட்டு நிற்பதே புதுக்கவிதையின் இலக்கணம் என்பது இப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளதை அறியலாம்.

“சங்க காலக் கவிஞன் உவமை, உருவகம், உள்ளுறை, இறைச்சி என்னும் உத்திகளைக் கையாண்டு யாப்புக்கு உட்பட்டுக் கவிதையைச் செய்தான். தற்காலக் கவிஞர்களோ உருவகம், உள்ளடக்கம், குறியீடு, அங்கதம், முரண் என்பன போன்ற நவீன உத்திகளைக் கையாண்டு யாப்பில்லாமல் புதுக்கவிதைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்கிறார் இராமச்சந்திரன்.”⁷

கற்பனை

புதுக்கவிதை என்பது எளிய முறையில் இயற்றக்கூடியதும், கருத்துக்களை மக்களுக்கு

நேரிடையாகக் கூறுவது மட்டுமன்று. நல்ல கலைத்திறனும் சொல் புதிதாய், சுவை புதிதாய், நல்ல சொற்களும், இலக்கியத் தரமும், கவிஞர் பயன்படுத்தும் சொல்லாச்சியையும் கொண்டுதான் சிறந்த கவிதையெனக் கூறமுடியும். இவ்வகையில் கவிஞர் பழநிபாரதியின் கவிதைகளில் கற்பனை உத்திகள் விரவிக்கிடப்பதைக் காணமுடிகிறது.

“கற்பனை என்பது புலன்கள் நேரே ஒரு பொருளை அனுபவியாத காலத்திலும் அந்தப் பொருளை நினைவிற்குக் கொண்டு வந்து அப்பொருளிடத்து மீண்டும் அனுபவத்தை ஏற்றவல்ல ஒருவகை ஆற்றலாகும்”⁸ என்பர்.

கவிஞன் தான் சொல்ல எண்ணுகிற ஒன்றை தன் கற்பனைத் திறனால் அழகுபடுத்திக் கூற முனைகிறான். இங்கு காதலன் ஒருவன் தன் காதலியிடம் உரிமையோடு கேள்வி எழுப்புவதாகவும், தன் காதல் உணர்வுகளைத் தானே கூறுவதாகவும் கவிதை புனைந்துள்ளார் பழநிபாரதி என்பதை,

“தண்டவாளத்தில்
தலை சாய்த்துப் பூத்திருக்கும்
ஒற்றைப் பூ
என் காதல்
நீ நடந்து வருகிறாயா. . .
ரயிலில் வருகிறாயா?”⁹

என்று வினாயெழுப்பி தன் காதலை அவள் வரவிற்காகக் காத்திருக்கும் ஒற்றைப் பூவாக்குகிறார்.

உவமை

கவிஞன் தான் எண்ணுகின்ற ஒன்றின் பொருள் விளக்கத்திற்காகக் கையாளும் இலக்கிய உத்திகளுள் உவமையும் ஒன்று. அறியாத ஒன்றை அறிந்த ஒன்றோடு ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுவது உவமையாகும். கருத்தைப் புலப்படுத்துதல், சிந்தனைக்கும், செவிக்கும் இன்பம் பயத்தலென உவமையின் பயனை வரையறுக்க முடிகிறது.

உவமை என்பது கவிஞனின் அனுபவப் பொருளாகும். வினை, பயன், மெய், உரு ஆகிய நான்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரும் என்று தொல்காப்பியர் கூறியதை, பண்பு, தொழில், பயன் என மூன்றாக அடக்கிக் காட்டுவார் தண்டியலங்கார நூலாசிரியர்,

“பண்பும், தொழிலும் பயனுமென் நிவற்றின்
ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள் புணர்ந்து
ஒப்புமை தோன்றச் செப்புவது உவமை”¹⁰

என்பது உவமை பற்றி அவர் தரும் விளக்கமாகும்.

நம் நாட்டின் இன்றையத் தேவைகளில் தண்ணீர் முதலிடம் வகிக்கிறது. சூரியனைக் காதலனாகவும், தாமரையைக் காதலியாகவும் வருணித்த கவிஞர்களிடையே பழநிபாரதி வித்தியாசப்படுகிறார். காதலைப் பற்றி கூற வந்த கவிஞர், தன் காதலியைச் சூரியனாகவும், தன்னைச் சூரியனைக் காணாது உறைந்து நிற்கும் நதியாகவும் உவமையாக்கிக் கூறியுள்ளார் என்பதனை,

“பயணியைப் போல்
புறப்படக் காத்திருக்கும் பணியை
பெட்டி பெட்டியாய்த் தேடி
வழியனுப்ப
ஓடிவருகிறது சூரியன்!
நீராட நீ வராமல்
உறைந்து நிற்கிறது
நம் ஊர் நதி
நீதான் சொல்லிக்கொள்ளாமலேயே
புறப்பட்டுவிட்டாய்”¹¹

என்ற கவிதையில் பயணிகளை வழியனுப்ப வரும் உறவினர்களைப் போல, பனித்துளிகளை வழியனுப்ப சூரியன் ஓடி வருவதாகவும், அந்த சூரியன் ஓடிவந்து நீராடாததால் நதியானது உறைந்து நிற்பதாகவும் இக்கவிதையில் புனைந்துரைத்துள்ளார்.

உருவகம்

“கவிதைகளில் கருத்து வெளியீட்டுக்குரிய உத்தியென உருவகம் அழைக்கப்படுகின்றது. சில வேளைகளில் உத்திகளும் உருவகத்துடனேயே பின்னிப்பிணைந்து அமைந்துவிடுகின்றன.”¹²

ஏழ்மையின் காரணமாக அடிமைகளாக்கப்பட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களை எண்ணிக் கருத்துக்கு உருவம் கொடுத்து, அவர்களை அநீதியை எதிர்த்து சரித்திரம் படைக்க வலுவூட்ட கவிதைக்குக் கருத்துருவம் கொடுத்திருக்கிறார் கவிஞர் பழநிபாரதி,

“அந்த மௌனம்
தீக்கொழுந்துகளால்
கலைக்கப்பட வேண்டியவை . . .
புறப்படு . . .
அந்த
அநீதிகளின் சாம்பலில்
சமத்துவ
சாம்ராஜ்யத்தின்

சரித்திரம்

எழுதப்பட வேண்டும் . . .”13

என்ற கவிதையில் கவிஞரின் சமத்துவம் மலர்ந்திட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பினை அறியமுடிகிறது.

படிமம்

“புதுக்கவிதைகளின் தனித்தன்மைகளில் முக்கியமானதாகவும் பலராலும் வியந்து பாராட்டக் கூடியதாகவும் இருப்பது படிமமாகும்.”14

கவிஞன் சமுதாயச் சிக்கலைப் பார்த்து கண்ணீர் சிந்துவது நமக்குத் தெரிவதில்லை என்றாலும், அவர்களின் கண்ணீர் சிந்துவதைக் கவிதை வழி காணமுடிகிறது. பிறரின் வேதனையைக் கவிஞர்கள் எந்தளவுக்கு உணர்ந்து இருக்கிறார்கள் என்பதற்குச் சான்றாக அமையும் இந்தக் கவிதையில், கவிஞர் பழநிபாரதி தான் எண்ணிய கருத்தின் பொருளைப் படிமமாக்கி இருப்பதையும் உணரலாம். இதனை,

“எதிர் வீட்டில் . . .

இளம் விதவை மடியில்

அழுகிறது

வாழ்வின் மிச்சமாய்

அவள் குழந்தை”15

என்ற கவிதையின் மூலம் விதவையின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் வேதனையை படிமமாக்கி, படிப்போரின் உள்ளங்களை கனக்கச் செய்துவிடுகிறார்.

அங்கதம்

“அங்கதம் என்பது தீங்கையும், அறிவின்மையையும் கண்டனம் செய்து பாடும் பாட்டு என்பது டாக்டர். ஜான்சனின் கருத்து.” 16

உண்மைக்குப் புறம்பாகப் பேசுவதற்கு நீதிபதிகளால் நீதிவேதனை விலைபேசப்படுகிறாள். நீதியென்ற உண்மைத்தாலி அவளிடமிருந்து அகற்றப்படுவதால் விதவையாக்கப்படுகிறாள் என கவிஞர் பழநிபாரதி தன் கவிதையில் அங்கத உத்தியைப் பயன்படுத்தி கீழ்க்காணும் கவிதையில் குறிப்பிடுகிறார்.

“உண்மைக்கு

மரண அஞ்சலி செலுத்தி . . .

பொய்மைக்குத்

தாலிகட்டும்

நீதிபதிகளால் . . .
விதவையாய்க் கிடக்கிறாள்
நீதிதேவதை!
தாலியை இழந்த
சட்ட தேவதைக்கு
புதுத்தாலி கட்டும்வரை . . .
உங்களுக்கு நீங்களே வேலிகள்!”17

என்று இன்றைய நீதித்துறையை விமர்சனம் செய்வதோடு, நீதிதேவதை உண்மையானவர்களால் மணமகளாக மாற்றப்பட்டு மங்கள நாண் அணிவிக்கும் வரை, மக்களாகிய உங்களுக்கு நீங்களே வேலிகளாக இருந்து காத்துக்கொள்ளுங்கள் என உண்மையை உணர்த்துகிறார்.

முரண்

“முரணான ஒன்றை பின்புலமாகக் கொள்வதால் முரண் உத்தி சிறக்கிறது.”18

சூரியன் உதயமாகும் முன்னரே வயலில் உதயமாகும் உழைப்பாளிகள், சூரியனின் வெப்பத்தை பொருட்படுத்தாமல் வியர்வையை மழையாகச் சிந்தி உழைக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களின் வாழ்க்கை மட்டும் இன்னும் விடியலைக் காணவே இல்லை என்கிறார். இதனை,

“நாம்
சிந்திக்க மறந்தவர்கள்!
உழைப்பவர் வாழ்க்கை
முகவரி இல்லாத
கடிதங்கள் அல்ல . . .
நாம்தான் அவற்றை
அஞ்சலில் சேர்க்கவில்லை!
இந்தக் கடிதங்களை
இனியும்
அஞ்சலில் சேர்க்காவிட்டால்
நம் தேசம்
முகவரி இல்லாத
கடிதமாகவே ஆகிவிடும்!”19

என்று உழைப்பாளிகளுக்காக கவிதைக் குரல் கொடுத்திருக்கிறார் கவிஞர் பழனிபாரதி. இதில், அவர்களின் வாழ்க்கை நிலை முரணாக அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

குறியீடு

“கவிஞன் தான் கூறக் கருதிய கருத்தை வேறொன்றின் வாயிலாகப் புலப்படுத்தும் உத்தியினைக் குறியீட்டு உத்தி எனலாம்.”²⁰

எல்லாக் கவிஞர்களும் தன் தாய்மொழியின் மீதும், தாய்மொழியை வளப்படுத்தும் இலக்கணத்தின் மீதும் பற்றுடையவராகவே இருக்கிறார்கள். இதனைக் குறியீடாக குறிப்பிட எண்ணிய கவிஞர் தன் காதலி கூறும் வார்த்தைகள் எதுகை, மோனையாய் அமைந்து தனக்கு கவிதையைத் தருவதாகவும், சில சமயங்களில் அந்த வார்த்தைகள் உருபு மயக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும் குறிப்பிட்டிருப்பதை,

“உனது வட்டவடிவமான
இரண்டு கறுப்புச் சொற்கள்
தொடங்கி வைத்தன கவிதையை
எதுகைபோல்
இரண்டு சிவப்புச் சொற்கள்
முத்தமிட வைத்தன
சங்குச் சொல்லுக்குக் கீழ்
உருபு மயக்கம்
இடையில்
ஒரு தனிச் சொல்”²¹

என்று பழநிபாரதி குறிப்பிடுவதன் மூலம் அவரின் தமிழுணர்வினை குறியீடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

பழநிபாரதி தன் கவிதையில் படிமம், குறியீடு, உள்ளுறை, உவமை, உருவகம், முரண், அங்கதம் போன்ற வெளியீட்டு உத்திகளை முறையாகக் கையாண்டிருப்பதை அறியமுடிகிறது.

இயற்கைப் புனைவுகளில் சிறந்த கற்பனையையும், இயற்கையில் நிகழும் நிகழ்ச்சியின் வருணனையில் காதலைப் பற்றியும், வாழ்க்கையின் நிலைகளுக்குப் புதிய தீர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதை உணரமுடிகிறது.

பழநிபாரதி தமிழ்ப்பற்றும், தமிழுணர்வும் மிக்கவர் என்பதையும், புதியன படைக்கும் இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சியையும், அதனால் ஏற்படும் சுற்றுப்புறச் சுகாதாரக்கேடுகளையும் அக்கறையோடு அழகிய கற்பனையில் புலப்படுத்தியிருக்கிறார்.

பழநிபாரதி தனது கவிதைகளைப் படிக்காத பாமரனும் கேட்டுப் பொருள் அறியும் வண்ணம் அமைத்து, பாடுபொருள்களாலும், சொல்லாட்சியாலும், கவிதை அமைப்பாலும், புதுமையான சிறந்த கற்பனை உத்திகளாலும் அமைத்து தமிழன்னைக்கு அணிசெய்திருக்கிறார் என்பது இவ்வாய்வின் மூலம் அறியப்படுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

- [1.] ச.வே. சுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியத் தெளிவுரை, எழுத்து, ப.26.
- [2.] ஐயனாரிதனார், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வரலாற்று வெண்பா, ப.18.
- [3.] பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.164.
- [4.] உ.வே. சாமிநாதையர், தமிழ் விடு தூது, ப.27.
- [5.] பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.120.
- [6.] மு. மேத்தா, ஊர்வலம், ப.10.
- [7.] க. இராமச்சந்திரன், வால்ட் விட்மனும் தமிழ்க் கவிஞர்களும், ப.135.
- [8.] ந. சுப்புரெட்டியார், அறிவுக்கு விருந்து, ப.79.
- [9.] பழநிபாரதி, காதலின் பின்கதவு, ப.9.
- [10.] தண்டியாசிரியர், தண்டியலங்காரம், சூ.31.
- [11.] பழநிபாரதி, காதலின் பின்கதவு, பக்.21-22.
- [12.] க. இராமச்சந்திரன், வால்ட் விட்மனும் தமிழ்க் கவிஞர்களும், ப.135.
- [13.] பழநிபாரதி, நெருப்புப் பார்வைகள், பக்.50-51.
- [14.] க. இராமச்சந்திரன், வால்ட் விட்மனும் தமிழ்க் கவிஞர்களும், ப.136.
- [15.] பழநிபாரதி, வெளிநடப்பு, ப.72.
- [16.] க. இராமச்சந்திரன், வால்ட் விட்மனும் தமிழ்க் கவிஞர்களும், ப.137.
- [17.] பழநிபாரதி, நெருப்புப் பார்வைகள், ப.71.
- [18.] க. இராமச்சந்திரன், வால்ட் விட்மனும் தமிழ்க் கவிஞர்களும், ப.139.
- [19.] பழநிபாரதி, நெருப்புப் பார்வைகள், ப.28.
- [20.] க. இராமச்சந்திரன், வால்ட் விட்மனும் தமிழ்க் கவிஞர்களும், ப.139.
- [21.] பழநிபாரதி, மழைப் பெண், ப.26.